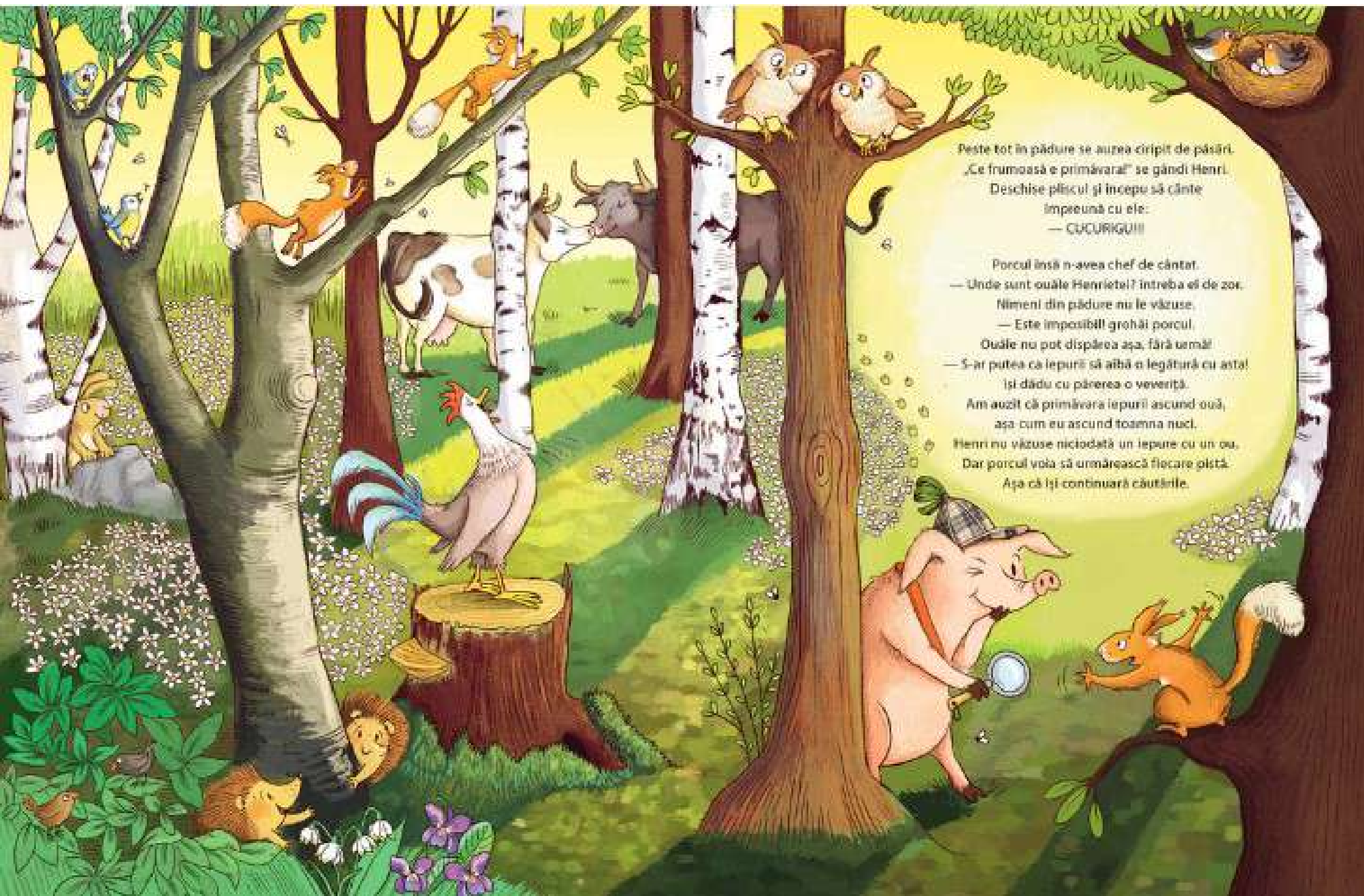

Iarna era pe sfârșite, zăpada se topea.
Se făcea tot mai cald, venea primăvara.
Primole albine băzâiau pe pajștea
din fața fermei.
Acolo trăiau fermierul, porcul și calul,
patru vaci și pisca.
Și, firește, familia păsărilor de curte!
Din ea făceau parte:
cocoșul Henri,
gâina Henrieta
și puii ei, Hendric, Heni,
Harț și Huni.

Primăvara la fermă
era foarte multă treabă.

Peste tot în pădure se auzea cripit de păsări.
„Ce frumoasă e primăvara!” se gândi Henri.
Deschise pliscul și începe să cânte
împreună cu ele:
— CUCURIGU!!!

Porcul însă n-avea chef de cântat.
— Unde sunt ouăle Henrietei? întrebă el de zori.
Nimeni din pădure nu le văzuse.
— Este imposibil! grohăi porcul.
Ouăle nu pot dispărea așa, fără urmă!
— S-ar putea ca iepurii să aibă o legătură cu asta!
Își dădu cu părerea-o veșită.
Am auzit că primăvara iepurii ascund ouă,
așa cum eu ascund toamna noaptea.
Henri nu văzuse niciodată un iepure cu un ou.
Dar porcul voia să urmărească fiecare piștă.
Așa că își continuă căutările.